

JAVNI SKLAD

ODOBRIL

PODPORE

STR. 2

»NA BRGEJ JE

LEJPO, DAPA

ŽMETNO

ŽIVETI«

STR. 6

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 13. maja 2010 ☼ Leto XX, št. 19

PETANJCI: OBROBJE, KI JE LAHKO SREDIŠČNOST

Ustanova dr. Šiftarjeva fundacija je pripravila 9. Dan spominov in tovarištva na Šiftarjevi domačiji na Petanjcih. Na pobudo akademika dr. Antona Vratuše je mladinska kulturna prireditev dobila

Ernest Ebenšpanger, v imenu občine Tišina pa župan Jožef Poredoš, ki je povedal, da je še kako prav spomniti se žrtev druge svetovne vojne, kamor segajo začetki nastajanja samostojne Slovenije.

ne in kulturne dediščine ter jezika.

Gostja srečanja je bila občina Rab z istoimenskega hrvaškega otoka. Med drugo svetovno vojno je bilo na Rabu taborišče s 16 tisoč interniranci. Zaradi nemogočih razmer jih je umrlo 4500 od tega 1477 iz Slovenije. Župan Zdenko Antešić je za dobro sodelovanje in v spomin posadil figovec v Vrtu spominov in tovarištva, župan občine Semič pa belokranjsko brezo.

„Lepo pozdravljeni od dolenskega rokaja in slovenskega zanesenjaka tu na prireditvi z visokim naslovom Jambori spominov in dobrega sosedstva – Bela krajina,“ je na začetku enkratnega govora povedal pesnik in akademik Tone Pavček. Opozoril je, da dediščina vojnih strahot še ni odpravljena, „a tudi veličina poguma in srčnosti upornih Slovencev še ni pozabljena.“ Del govora je namenil Apoloniji Šiftar, Vanekovi materi in njeni bolečini, ko je zvedela za smrt dveh sinov Franca in Jožeta. Njima v spomin je posadila dve vrbi žalujki, Vanek pa je z zasajanjem drevnin z vseh koncev sveta nadaljeval

novi ime, in sicer Jambori spominov in dobrega sosedstva – letos Bela krajina. Zato nastopi kulturnih skupin iz Bele krajine: folklorna skupina se je predstavila s Semiško ohcetjo, recital so pripravili učenci osnovne šole Semič. V kulturnem programu, ki ga je zasnovala Regina Cipot, so sodelovali recitatorji in pevski zbor osnovne šole Tišina ter dijaki soboške gimnazije.

V prijetnem okolju Vrta spominov in tovarištva, ki ga je dr. Vanek Šiftar zasajal in negoval pol stoletja, je številne obiskovalce v imenu Šiftarjeve fundacije pozdravil

Akdemik dr. Anton Vratuša je predstavil Šiftarjevo domačijo, Ustanovo dr. Šiftarjevo fundacijo, ki deluje od leta 1996, in napovedal nadaljevanje majskih prireditev, z novimi jambori spominov in dobrega sosedstva. Janko Bukovec, župan občine Semič, je poudaril številne stične točke med Belo krajino in Prekmurjem in pozdravil pobudo sodelovanja med obrobni, a zato nič manj pomembnima pokrajinama. Dopolnil ga je dr. Dušan Plut, član prvega predsedstva Slovenije, in povedal, da obe območji posebej skrbita za ohranjanje narav-

skega zanesenjaka tu na prireditvi z visokim naslovom Jambori spominov in dobrega sosedstva – Bela krajina,“ je na začetku enkratnega govora povedal pesnik in akademik Tone Pavček. Opozoril je, da dediščina vojnih strahot še ni odpravljena, „a tudi veličina poguma in srčnosti upornih Slovencev še ni pozabljena.“ Del govora je namenil Apoloniji Šiftar, Vanekovi materi in njeni bolečini, ko je zvedela za smrt dveh sinov Franca in Jožeta. Njima v spomin je posadila dve vrbi žalujki, Vanek pa je z zasajanjem drevnin z vseh koncev sveta nadaljeval

S »topovi« proti sežigalnici

V soboto, 9. maja, se je na glavnem trgu v Monoštru zbralo nekaj sto ljudi, da bi še zadnjič povzdignili svoj glas proti gradnji sežigalnice, ki jo želijo Avstrijci postaviti nedaleč od Monoštra. Glas (glasovni efekt) je imel na sobotni demonstraciji nasploh simbolično vlogo, kajti organizatorji – Pronas – so poskrbeli za dva topa, ki so ju odpeljali na administrativno mejo med Monoštrom in Heiligenkreuzem in tam sprožili nekaj strelkov. Streljali so sicer brez nabojev, pomembno je bilo le-to, da je nastal velik hrup. Organizatorji so želeli doseči, da se glas tistih, ki so proti gigantski naložbi (sežigalnica bo letno za 350 tisoč ton odpadkov), sliši tudi v Avstriji. Seveda so se spraševali, ali se bo njihov glas slišal tudi na Dunaju, kjer naj bi t. i. zeleni senat na začetku poletja odločal o tem, ali bo sežigalnica dobila zeleno luč.

MS

materin začetek. Tone Pavček je govoril tudi o obrobju, ki je lahko središčnost, „kar pa ni edina skupna poteza naših dveh pokrajin. Zaznamuje ju prav tako mejnost, kar pa ne pomeni, da ostajata zgolj pri svojem, pomeni prav nasprotno odprtost, sogovornost, strpnost. Morda je tukaj, v tej pokrajini to posledica vpliva protestantizma, ki je že sam širši in bolj po človeški meri naravnan od hrenovske in mahničevske samozadostno-

sti. Prijazen nadih plemenitosti od Trubarja in njegovih do Kuzmiča in njegovih od nekdanj do danes ustvarja razumevanje drugačnosti.“

Prireditve pa so se v sklopu svoje ekskurzije udeležili tudi učenci, skupaj z učitelji, iz porabskih narodnostnih šol, ki so sodelovali na tekmovanjih iz slovenskega jezika in med drugim uspešno recitali tudi pesmi Toneta Pavčka.

Tekst in posnetek: E. Ružič

Štajerski Slovenci v Avstriji

V ZNAMENJU LITERATURE REZKE KANZIAN IN EVE PETRIČ

V Literarni zbirki Pavlove hiše je leta 2006 izšla prva pesniška zbirka koroške avtorice Rezke Kanzian, *Cvet na gnojšču-Schattenblüten*, minuli teden

pogovoru z domom, pri čemer pa ni nujno mišljen odnos do »domovine«. Del ponavljajočih se elementov ljudskega pesništva so *krivopétnice*, ženska

Umetnica Eva Petrič se je pridružila Rezki Kanzian na njeni predstavitvi pesniške zbirke *Krivopétnica-Heimsuchung* – Zvočne pesmi-Hörgedichte

pa so v Potrni predstavili njeno drugo zbirko *Krivopétnica*. Tako prva kot druga knjiga sta natisnjeni v slovenskem in nemškem jeziku. Rezka Kanzian se je pridružila mlada in vsestranska umetnica, tudi pesnica in pisateljica Eva Petrič, rojena v Kranju, ta čas pa živi in ustvarja na Dunaju. Literarno branje je bilo v okviru Festivala ljubezni – literarnem festivalu, ki ga je v gradu Negova pri Gornji Radgoni pripravil multimediji center Kibla iz Maribora. Za *Krivopétnice-Heimsuchung* – zvočne pesmi Rezke Kanzian je znani slovenski pesnik Milan Dekleva pod naslovom *Zvok med vrsticami* napisal, da v novi zbirki »pesnica vsebinsko stopa po novih poteh in ustvarja nove svetove, oblike in besede. Živi in piše v dveh svetovih, dveh jezikih, ki pesnici s svojimi jezikovnimi kakovostmi nudita raznovrstne možnosti izražanja. To so *zvočne pesmi*, ki jih naj ne bi le brali, temveč tudi poslušali.« »Rezka Kanzian zmore z malo besedami veliko izraziti, veliko povedati, o preteklosti, sedanjosti, njeni osebnosti in kolektivni; o njenih koroških koreninah, o

bajeslovna bitja z zasukanimi nogami, ki imajo čarobno moč, da spremenijo potek dogodkov ...Rezka Kanzian nas s svojim delom, s sintezo rahločutne ironije, smisla za humor in emotivne izpovedi, preseneča in osupne. Pesnica se v svojih verzih premika po robu besed, zvokov in jih prestopi, preko vseh meja,« ugotavlja znana prevajalka in pesnica Daniela Kocmut, medtem ko pisatelj Mathias Grilj pravi, da gre pri *Krivopétnicah* za »lahkotnost težkih besed in težo metulja.« In dodaja: »Rezka Kanzian je, kot je značilno za pesnike, povsod tuja in povsod doma – še zlasti v besedah. Prisluškuje jim, vsako posebej pretehta in jo nato pozibava. Seveda se koroška Slovenka Rezka Kanzian postavlja v tradicijo, ki je bogata z besedami in slikami ter bolečinami in poetičnim obravnavanjem le-teh.« V *Krivopétnicah* je štirideset pesmi, dodana je zgoščenka, na kateri bere avtorica svoje pesmi v slovenskem in nemškem jeziku, na nekaj straneh so likovne reprodukcije Klaudie Bedjanic – Steiuniger. Doslej je imela Literarna zbirka Pavlove hiše

enako podobo, od 7 dalje ima večji format in novo likovno podobo, ki se bo poslej oslanjala na reprodukcije v notranjosti knjige.

Skupaj z Rezko Kanzian je v Potrni in na Negovskem gradu brala mlada pesnica, pisateljica, pa tudi slikarka in fotografinja Eva Petrič. V Pavlovi hiši je predstavila pesniško zbirko, ki je izšla pri celovski založbi Drava pod naslovom *Ta prostor je škatlá* (2007); zbirka je prevedena tudi v nemški jezik (2009) in obsežen roman *Škatla brez kože, lebdeča*, ki so ga natisnili leta 2009 pri celovski Mohorjevi. Njen roman *Vsi so jedli suši* je izšel pri založbi Didakta v Radovljici in je natisnjen v slovenskem in angleškem jeziku. Eva Petrič je doslej sodelovala na šestnajstih samostojnih in toliko skupinskih razstavah v Avstriji, Sloveniji, Španiji, Združenih državah Amerike; prav zdaj sodeluje na skupinski razstavi Nagrade sklada Vordemberge-Gildewart, ki ima sedež v švicarskem Lachnu, v ljubljanski Mestni galeriji ter z dvema deloma kot prva Slovenka na mednarodni razstavi devetih mladih ustvarjalcev *Lateral bodies* v Benetkah.

Pesniška zbirka Eve Petrič *Ta prostor je škatlá*, nas popelje v magični svet poezije, v katerem se nam pesem za pesmijo odpirajo novi prostori. Na zavihku še piše, da »V tem svetu domu je mlad ženski glas, ki na meji izpovedne zmogljivosti jezika preverja pretoke med vsakdanjo izkušnjo in poezijo.« Joshua Sinclair pa je o prozi *Škatla brez kože, lebdeča*, napisal, da »S tem romanom Eva Petrič gradi skelet za občutke. Občutki so tkivo, s katerim obložiš skelet. Občutki in ljubezen. In bralec mora v to tkivo vtakati svoje zaznave, izkušnje ter padce in vzpone svoje lastne individualne življenjske izkušnje.«

Ernest Ružič

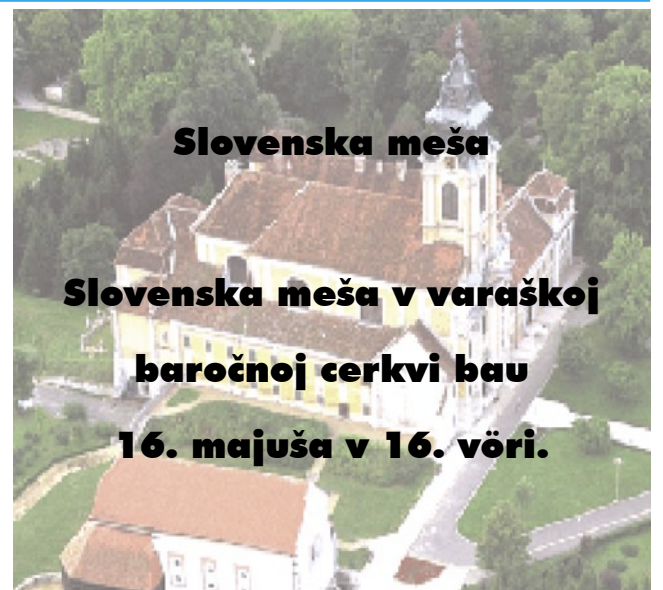
Javni sklad odobril podpore

Javni sklad za narodne in etnične manjšine na Madžarskem je 29. aprila odobril podpore manjšinskim organizacijam in institucijam. Slovenske organizacije so vložile 23 natečajev, odobrenih je bilo 20, dva nista ustrezala razpisnim pogojem, enega so zavrnili zaradi pomanjkanja sredstev. Slovenci smo za **tradicionalne kulturne in verske prireditve v maternem jeziku** dobili naslednje podpore:

Zveza Slovencev na Madžarskem: za gostovanje slovenske otroške gledališke skupine iz Italije 80 tisoč forintov; za srečanje pevskih zborov Pesem ne pozna meja 80 tisoč forintov; za 20. obletnico Zveze 300 tisoč forintov; za pevski tabor v Šentvidu 80 tisoč forintov; *Društvo porabskih slovenskih upokojencev*: za srečanje ob koncu leta 70 tisoč forintov; za romanje v Slovenijo 80 tisoč forintov; *Slovenska manjšinska samouprava Števanovci*: za romanje v Slovenijo 80 tisoč forintov; za srečanje slovenskih folklornih skupin 80 tisoč forintov; *Slovenska manjšinska samouprava Dolnji Senik*: za potovanje v Zalavár/Blatograd 80 tisoč forintov; *Slovenska manjšinska samouprava Sakalovci*: za romanje v Slovenijo 90 tisoč forintov; *Slovenska manjšinska samouprava Verica-Ritkarovci*: za manjšinski dan 70 tisoč forintov; *Budimpeštansko slovensko društvo*: za počastitev slovenskega državnega praznika 70 tisoč forintov; za potovanje na otvoritev slovenske zbirke na Gornjem Seniku 80 tisoč forintov; za slovenski kulturni večer 80 tisoč forintov; *Manjšinska samouprava Andovci*: za kresovanje ob veliki soboti 50 tisoč forintov; za razstavo starih sort jabolk 50 tisoč forintov; za slovenski dan 90 tisoč forintov; *Porabsko kulturno in turistično društvo Andovci*: za romanje v Slovenijo 80 tisoč forintov; za postavitev mlaja 50 tisoč forintov.

Za otroške in mladinske kolonije: *Zveza Slovencev na Madžarskem* za jezikovne počitnice v Piranu 200 tisoč forintov; *DOŠ Števanovci* za 5. mednarodno lončarsko kolonijo 199,5 tisoč forintov.

Član kuratorija Ferenc Kranjec opozarja prejemnike sredstev, da je več sprememb pri pogodbah in tudi v pravilniku za obračun. Prosi, da se ne spregledajo spremembe. Pomembno je tudi, da se mora na vabilih in plakatih navesti, da se prireditve organizira z denarno pomočjo Javnega sklada za narodne in etnične manjšine. Vabilo za posamezno prireditev se mora poslati na sklad vsaj deset dni pred prireditvijo.

»Tau eške spigémo pa démo«

Od Ljubljane do Novega mesta

Že smo pri petnajstom tali naše duge, žmetne, depa lepe poti po Sloveniji. Začnili smo v nam sausednjom Prekmurji, vekši tau potovanja pa

ga požaka na lančeci. Dugo cajta so na njaga skrb meli v varaškoj iži, te pa je preméno.

Najbole erično mesto pri etoj

1864: »Krisztus nám je od szmrty sztáo«.) Gnes živé v spoj veukoj zidini v Stični menje kak dvajsti boži slůžabnikov, šteri se zvůn molitve spravljajo z zelišči (gyógynővény) pa turizmom.

Nej daleč od Stične geste edna mala vesnica, štero dobro poznajo porabski pesmarge tő. V Šentvidi držijo že od leta 1970 mau tabore slovenski pevski zborov. Mešani pevski zbor Avgust Pavel z Gorenjoga Sinika odi v eto vesnico spejvat že skoro štiri-deset lejt. V Šentvidi se zberrajo pesmarge iz cejle Slovenije pa zvůn njeni grajnc, najbolje erični program je tisti, gda več gezero pesmarc pa pesmarov vkůper spejva.

Gnešnji glavni varaš krajine Dolenjska je *Novo mesto*, štero leži v kiklej reke Krke, tak kak lik bi eden šal kauli šinjeka zvezali. Ime varaša znamenůje, ka je mesta v etoj krajini inda nej bilau. Varaške pravice je dobilo Novo mesto v 14. stoletji od vojvode Rudolfa Habsburškoga, zatok se varaš v stari papérarj zové »Rudolfswerth«.

V Novom mestu gnes dosta fabrik geste, najbolje erična je fabrika za vrastva *Krka*, štera svoje produkte na Vogrskom tő odava. Eške bole važna za slovensko gospodarstvo pa je fabrika *Revoz*, v šteroj redijo avtone renault pa je največša slovenska firma, štera na tihinskem odava. Letos marca je iz fabrike vōprišo 3-milijonti slovenski renault. V Novom mestu so začnili avtone rediti pred 40 lejtami, te so največ odali od mašinov renault 4 ali po slovenski »katrce«.

Kauli Novoga mesta geste več *termalni kopališč*. Dolenjske Toplice so edna najstarejši kopališč v Evropi, ni-

šterne njine zidine so več kak tristau lejt stare. V Šmarješki Toplicaj, štere ležijo med lejsom pa tranki, geste eden veuki bazen (medence) iz lesa, v šterom se leko kaupamo pod milim nebom. V vodau dosta mineralov (ásványok) dajo, s tejm grata kaupanje eške bole zdravo.

je v varaši zbralo več kak 40 oktetov.

Pesmarge pa so gvůšno brž žedni gratali. O vinski sorti *cviček* je piso že polihistor Valvasor v 17. stoletji, je pa edno najbolje posabni vin v Sloveniji. Tau je prausno vino za vsikši den, nema zlati nagrad pa ga ne poznajo na

Novo mesto v kiklej Krke

smo preživeli med štajerskimi bregami pa dolami. Malo smo si odpočinavli v Ljubljani, zdaj pa je prišo cajt, ka od blůzi spoznamo eške edno indašnje krajino slovenskoga rosaga, Dolenjsko, štera leži niže od Save.

Med Ljubljanov pa Zagrebom pela takzvana dolenjska avtocesta, štero so začnili zidati leta 1952. Gda se pelamo, démo mimo vesnice *Škofljica*, v šteroj so več deset lejt v špitalaj vračili alkoholne betežnike. Zvekšoga so pacienti mogli biti tri mejsce v centri pa so je že zdrave vōpistili. Sledik so meli več klubov po Sloveniji, ka aj bi se nej povrnavli k piti.

Eden vekši varaš na pauti je *Višnja Gora*, štera má na svojoj zastali ednoga požaka. Pripovejst pravi, ka so v bojni s Törki skoro bujli sina dožena, prejdnjoga z Benetk (Vence). (H)či grofa iz Višnje Gore je najšla toga mladoga moškoga, pa ma pomagala, ka preživé. Beneška kralica je tak rada bila, ka je grofom v Višnjoj Gori dala za dar 15 centimejterov veukoga zlato-

avtocesti je gvůšno *Stična*. Leta 1136 so tam »bejli baratke«, cistercijani zozidali klaušter, šteri je grato center dolenjskoga gospodarskoga pa kulturnoga žitka. Baratke so prišli iz francuske Burgundije, njina zidina je bila po mauči gnaka veukim klauštrom v cejlj Evropi. Na srejdji geste eden mali gračenek, kauli šteroga se leko eške gnes španceramo, pa brodimo od Boga in od svojoga žitka.

V Stični so meli šaulo za ilustriranje kodeksov pa šaulo za cerkvene muzikante. Gda je casar Jožef II. dau zaprejeti klaušter, so drage knige iz knjižnice prišle v Beč pa v Ljubljano. V edni od té knjig so najšli takzvani »*stiški rokopis*«, v šterom gestejo štirge slovenski teksti iz 15. stoletja. Edna je najstarejša vůzemska pesem: »Naš gospud je od smerti vstal«, baratke so pa cůjnapisali eške spauvedni guč pa edno molitev k Mariji. (V našoj porabskoj rejči najdemo pesem napisano v katoličanski pesmarici gorenjesinčarskoga župana Štefana Pintera iz

Otočec za »čisto bejle« pa »črno zamazane«

Gradi v Sloveniji ne stogijo samo na viski bregaj, blůzi Novoga mesta najdemo grad Otočec, šteri na ednom malom otoki (sziget) na reki Krki geste. Med drůgov bojnov so partizange grad gorvůžgali pa porůšili, gnes stogi obnavlen, v njem dela hotel. Zaradi lepote drži dosta mladi parov svojo zdavanje na otoki. Otočec pa kaže zvůn čistoga pa lejpoga kejpa eške ednoga bole blatnoga pa zamazanoga. Vsikšo leto junija se na otoki zberré slovenska mladina na festivali *Rock Otočec*, na šterom gestejo tri-štiri dni koncerti pa živéjo mladi v šatoraj. Če nemajo sreče, te v deži.

Nej daleč od Novoga mesta leži mali varaš Šentjernej, gde je leta 1962 vkůpstanilo osem moškov, ka aj bi spejvali. Deset lejt kisnej so pozvali že *oktete iz cejle Slovenije* pa od Slovincov na tihinskem tő. Zgodilo se je, ka se

tihinskem. Inda so ga radi pili v Beči, njegvo ime pride iz nemškoga »zwicken«, ka znamenůje »škipati, pikati, pečiti«. Tau kaže na tau, ka je vino trnok kiselo. Dolenjci prej naštimajo vōro vnoči, ka se morejo obrnauti na posteli. Ovak bi jim kiselo vino prelůknjalo želaudec.

Grauzdje za cviček more rasti na bregaj med 250 pa 400 mejterov visko. Vino je mejšano iz tri fajt grauzdja: žametovke, modre frankinje in kraljevine. Farba cvička je svejklo radeča, dene friško po sadi. Vino je trnok zdravo, ranč zavolo kiselosti pa niskoga alkohola. Eške cukerni betežnicke ga leko pigejo. Stari ljubljanski vic se glasi: »Ka pravi Dolenjec, če spadne v reko Krko? – Tau eške spigémo pa démo.« Samo skrb mejmo, ka ne pridemo na Škofljico.

-dm-

OD SLOVENIJE...

Dejan Židan novi kmetijski minister

Državni zbor je odločal o predlogu premierja Boruta Pahorja, da se za novega ministra za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano imenuje Dejana Židana in njegovo imenovanje tudi podprl. Zanj je glasovalo 50 poslancev, proti pa ni bil nihče. Tako bo dosednji predsednik uprave skupine Panvita na ministrskem položaju zamenjal Milana Pogačnika, ki je odstopil sredi marca.

384 milijonov evrov za Grčijo

Slovenija bo Grčiji posodila 384 milijonov evrov, kar je po mnenju direktorja Urada za makroekonomske analize in razvoj (Umar) Boštjana Vasleta velik zalogaj. Prvi odzivi parlamentarnih strank na slovensko pomoč Grčiji so izrazito negativni, saj menijo, da to ni rešitev težave, prav tako pa je ne more reševati Slovenija, ker ima velik primanjkljaj. Premier Borut Pahor meni, da Sloveniji ne grozi grški scenarij, predsednik republike Danilo Türk pa izpostavlja, da je Slovenija odgovorna v razmerjih do svojih obveznosti v evroobmočju.

Pokojninska reforma buri duhove

Vlada je v okviru socialnega dialoga o pokojninski reformi kot pogoj za upokožitev predlagala delovno dobo 43 let za moške in 41 let za ženske. Minister za delo Ivan Svetlik je vladni predlog pojasnil z besedami, da bi se ženske in moški lahko upokojevali z 41 oziroma 43 leti delovne dobe, pri čemer bi dobili polno pokojnino brez odbitkov, čeprav ne bi dosegli potrebne starosti 63 oziroma 65 let. Vendar na drugi strani predsednik Zveze svobodnih sindikatov Slovenije Dušan Semolič ocenjuje, da je predlog za veliko večino delavcev nesprejemljiv, sami pa vztrajajo pri 40 letih delovne dobe kot edinem merilu za upokožitev. Po zdaj veljavni pokojninski reformi iz leta 2000 je polna upokojitvena starost za moške 63 let, medtem ko je za ženske v letu 2010 56 let in osem mesecev, po koncu prehodnega obdobja pa bo 61 let.

IZ PRAKSE ZA PRAKSO – SLOVENŠČINA KOT JEZIK POUČEVANJA

Pod tem naslovom se je 23. in 24. aprila 2010 na Osnovni šoli Cirila Kosmača v Piranu letos pripravljamo že četrte. Prvi dan je bil namenjen

s Koroške, kot tudi jezikovnih počitnic za porabske šolarje. Letos pripravljamo že četrte. Prvi dan je bil namenjen

enakopraven, toda, kot je svoje izvajanje začela in tudi zaključila predavateljica, vsi jeziki znotraj EU so enakopravni, a nekateri bolj, drugi manj, saj vemo, da se v evropskih institucijah dejansko največ sliši angleščina, potem francoščina in morda še nemščina.

V poznopoldanskem delu pa smo prešli na »zamejskošolske« teme. Svetovalke Za-

ali v šolo govori ali vsaj razume slovensko. V vrtcih in v šolah je tudi vedno več otrok iz neslovenskih družin, kjer starši vidijo v učenju slovenščine priložnost za svojega otroka. V takih jezikovno heterogenih skupinah se učitelji morajo še bolj truditi. Sodelujoče učiteljice iz Porabja so predstavile primer učne ure spoznavanja slovenstva,

Državna sekretarka Ministrstva za šolstvo Alenka Kovšca in državni sekretar na Uradu za Slovence v zamejstvu in po svetu Boris Jesih z zamejskimi učitelji med didaktično igro

posvet za slovenske pedagoške delavce iz Italije, Avstrije, Madžarske in Hrvaške. Namen posveta, ki ga je na pobudo državne sekretarke na MŠŠ Alenke Kovšce pripravilo skupaj s piransko šolo slovensko šolsko ministrstvo, je v prvi vrsti bil povezovanje manjšinskih učiteljev iz sosednjih držav, izmenjava »primerov dobre prakse«, obenem pa vsestranska podpora, tokrat strokovna, s strani matične Slovenije učiteljem za administrativno mejo. Poleg državne sekretarke z MŠŠ Alenke Kovšce so na posvetu sodelovali še državni sekretar dr. Boris Jesih z Urada RS za Slovence v zamejstvu in po svetu, podsekretar Roman Gruden z MŠŠ, svetovalke za zamejsko področje na Zavodu RS za šolstvo Veronika Pirnat, Andreja Duhovnik Antonin in avtorica tega zapisa. Iz Porabja so se posveta udeležile Agica Holec, Bea Cernjakovič Sturm in Bea Bajzek, iz Italije je prišlo 10 učiteljic in vzgojiteljic, iz Avstrije štirje in iz Hrvaške ena. Aktivno so sodelovali tudi učitelji šole gostiteljice, ki so že nekaj let izvajalci jezikovnih izobraževanj različnih oblik za slovenske otroke predvsem

predstavitev vloge slovenskega jezika tako v matici kot pri Slovencih zunaj Slovenije in v okviru Evropske unije, svetovalke Zavoda RS za šolstvo pa smo predstavile svoja videnja področja šolstva pri posameznih slovenskih skupnostih, ki jih strokovno pokrivamo, kot tudi konkretne vrste pomoči, ki jih le-tim nudimo. Po kulturnem programu piranskih učencev in uvodnih pozdravov je prvi spregovoril dr. Boris Jesih o slovenščini kot povezovalnem jeziku slovenskega naroda v matici in izven nje. Njegova osnovna misel je bila, da bo slovenščina pri Slovencih za administrativno mejo živa še dalje, če se bo govorila, za to pa je odgovoren vsak posameznik in skupnosti kot take. Velik del odgovornosti nosijo tudi pedagoški delavci. Urad RS za Slovence v zamejstvu in po svetu se bo trudil še dalje in podpiral pobude in programe, zastavljene v tej smeri. Mojca Stritar s Filozofske fakultete v Ljubljani je na zanimiv način razmišljala o slovenščini kot enakovrednem jeziku znotraj EU. Res je slovenščina eden izmed uradnih jezikov EU, pravno formalno

Porabske učiteljice (z leve) Bea Bajzek, Agica Holec in Bea Cernjakovič Sturm

voda RS za šolstvo smo spregovorile o svojih strokovnih področjih dela in s tem dale teoretično podlago za naslednji dan, ko so nastopili »naši« učitelji.

Dopoldanski del drugega dneva je namreč bil namenjen predstavitvi primerov dobre prakse poučevanja slovenskega jezika ali poučevanja v slovenščini. Učitelji in vzgojiteljice so predstavljali, kako se lotevajo poučevanja slovenščine pri predšolskih in šolskih otrocih v posameznih zamejskih slovenskih skupnostih, kjer, na žalost, vedno manj otrok ob vstopu v vrtec

kako učencem na osnovi slike (fotografij porabskih krajev in dogodkov) in narečne besede (narečna porabska pravljica) približati prvi vtis o slovenskem značaju Porabja. Porabska ura je prisotne zelo navdušila in sklep posveta je bil, da bomo v smislu »iz prakse za prakso« naslednje leto nadaljevali na terenu, najverjetneje kar v Porabju, kot sta predlagala prisotna državna sekretarja, taka srečanja pa bosta skupaj podprla slovensko šolsko ministrstvo in Urad RS za Slovence v zamejstvu in po svetu.

Valerija Perger

Oglas – Hirdetés

Hotel in restavracija Lipa v Monostru išče natakara/ natakario s strokovno prakso. Informacije dobite po telefonu: 0036-94-383-060.

A szentgotthárdi Lipa Hotel és Étterem szakmai gyakorlatlall rendelkező felszolgálat keres. Érdeklődni a 0036-94-383-060-as telefonszámon lehet.

HOTEL • RESTAURACIJA

Ljudski pevci z Gorenjoga Senika v Šempasi

27. apriliš je v Sloveniji svetek, den upora proti okupatorju (a megszállók elleni ellenállás napja). Te svetek so v Šempasi pri Novi Gorici svetili 24. apriliša s štrtim tradicionalnim koncertom »Domovina je ljubezen«. Na koncert so pozvali ljudske pevce z Gorenjoga Senika tő. Rade volé smo sprejeli tau po-

zbor. Domanja šolska deca se je tő lepau notpokazala s skeči pa pesmimi, bili so lejpi pa ljubki v nošaj, med sterimi nej bilau dve gnake. Na koncerti je gorastau-pilo sedem odrasli skupin, večinoma iz zamejstva (s Hrvaške, Benečije, Koroške in Porabja). Organizatorji so nas, skupine

Gornjeseniški ljudski pevci na Sveti Gori

zvanje. Na paut smo šli pri cajti, da bi si leko med pautjov eške kaj poglednoli. Sodelavka Slovenske zveze Gyöngyi Bajzek, stera nas je sprvajala, je predlagala, ka bi šli na Sveto Goro. S tejm se mi je spunila dugoletna želja, ka smo si leko poglednoli tau lejpo romarsko cerkev. V pau šestoj smo že tak tő bili v Šempasi, gde so nas

bogato obdarili, najlepši dar je bila Zlata knjiga, stera je bila vődana ob 100. obletnici smrti pesnika Simona Gregorčiča. Te den je zamé, stera včim pa vodim naše ljudske pevce, tő svetašnji biu. Po koncerti smo se zgučavali z gospau, stera je vodila program. Fejst se je čuđivala, kakšne mlade ljudske pevce

Vodjo skupine Vero Gašpar so gostitelji pozdravili za njeni 70. rojstni den

čakali organizatorji in bogato obloženi sto. Koncert se je začno večer v osmoj vőri. Dvorana v kulturnom daumi se je tak napunila, ka eške stati nej bilau mesta. Navzoče sta pozdravila župan Nove Gorice Mirko Brulc pa minister za Slovence v zamejstvu in po svetu dr. Boštjan Žekš. Program se je začno s himno, stero je spopejvo domanji pevski

mamo. Gda sam se ji potaužila, ka je samo tau baja, ka sam ge že stara, je pravla, ka mo je leko eške dvajsti lejt včila. Te sam pa poglednila na vőro pa ji pravla, ka za slabe trifrtale vőre mo mejla že sedem križov. Nej stejla valati pa s tejm odišla. Gda smo se po kesnoj večerji steli posloviti, ka bi šli na salaš, so nas organizatoji prosili, naj eške

Veseli upokojenci v Melincaj

Društvo upokojencev Melinci (pri Beltincaj) je 2. majuša svetilo svojo 15., plesci društva pa 5. oblejtnico. V kulturnom programu so pokazali, kak so eške itak aktivni. Majo mešani pevski zbor, skupino ljudskih pevk in ljudskih godcev pa eške folklorno skupino. Plešejo stare prekmurske plesce, kak sotiš polka

Sombotelske spominčice v Melincih

pa šamarjanka. Gospaud Miro Lebar piše pesmi, štere je lepau gorprešto tő. Babice in dejdeki so radi, če vnūki tadale ohranijo domanjo kulturo. V programu je na fude igro eden vnūk tő. Na kulturni program je pozvala Sombotelske spominčice Iluš Gal, vodja pevskoga zbora soboškoga madžarskoga društva pa plescov in goslarov v Melincaj. Sombotelčani so pa pozvali plesce in

Prva plesalka je predsednica društva upokojencev Rezka Škafar, druga pa vodja plescev Iluš Gal

goslare na fašenski bal v Somboteu. Na bali bi nej samo gledali plesce, liki od nji se ništerne plesce navčili tő. Med padašivanjem s prekmurskimi Slovenci leko nūcamo svojo materno rejč. Pogučavamo se z njimi pa spejvamo stare domanje pesmi.

-mkm-

ostanemo pa se pogučavamo. Ranč v paunauči so me gnauk samo začnili obimati, vse dobro želeti za rojstni den, dali so mi lejpi pūšeu. Od presenečenja sam kumin iz sebe spravila, hvala, baug vam povrni. Vsi ostali v dvorani so mi pa zaspejvali »Marija skoz življenja«, čuťila sam se v nebesaj. Hvala vsejm, steri ste mi

pripravili lejpo presenečenje.

Vera Gašpar
vodja skupine

V imeni uredništva Porabja in sodelavcov Slovenske zveze gratuliramo Veri Gašpar za 70. rojstni den, želejmo njej dosti zdravja pa dosti mladi pevk pa pevcov, ka bi ji eške dugo leko včila.

... DO MADŽARSKE

Viktor Orbán je predstavil svoje ministre

Prejšnji teden je mandatar Viktor Orbán predstavil bodoče ministre nove vlade. V precej spremenjeni vladni strukturi bo delovalo le osem ministrstev, najmanj v dosednji demokratični zgodovini Madžarske. Kot je povedal Orbán, bo osnovna naloga nove vlade zastopanje nacionalnih interesov države. Premier bo imel dva podpredsednika, in sicer predsednika krščanskih demokratov Zsolta Semlyéna in dosedanjega vodjo poslanskega kluba FIDESZ-a Tiborja Navracsicsa, ki bo obenem tudi minister za pravosodje in javno upravo. Ukinjen bo Urad predsednika vlade, namesto urada bo delovalo t. i. ministrsko predsedstvo, ki ga bo vodil v rangi državnega sekretarja bivši finančni minister Mihály Varga. Notranje ministrstvo bo vodil Sándor Pintér, ki je bil v času prejšnje Orbánove vlade tudi direktor (državni poveljnik) madžarske policije. Nanj računa Orbán predvsem zaradi njegovih izkušenj. Zunanji minister János Martonyi naj bi državi vrnil mednarodni ugled in vodil naloge ob predsedovanju Madžarske Evropski uniji, ki se bo začelo z januarjem 2011. Na čelu ministrstva za nacionalno gospodarstvo bo stal György Matolcsy, od njega premier pričakuje revitalizacijo domačega gospodarstva. Nacionalno razvojno ministrstvo bo vodil Tamás Fellegi, njegovi nalogi bosta med drugim zaščita javnega premoženja in boj proti korupciji. Najbolj kompleksne naloge bo imel minister za človeške vire Miklós Rételyi, kajti njegovo »krovno« ministrstvo bo opravljalo naloge na področju šolstva, zdravstva in sociale. Ministrstvo za obrambo bo vodil Csaba Hende, od njega Orbán pričakuje, da naredi na omenjenem resorju red, kajti v zadnjem obdobju se je večkrat pojavil na čelu kriminalističnih novic. Ministrstvo za razvoj podeželja bo vodil Sándor Fazekas, ki mu bodo pripadale tudi okoljske naloge. Konstitutivna seja madžarskega parlamenta bo 14. maja, predsednik parlamenta bo evropski poslanec in podpredsednik FIDESZ-a Pál Schmitt.

»Na brgej je leipo, dapa žmetno živet«

Že večkrat sem pravo, ka dja bi rad živo pred štiridesetimi, petdesetimi leiti, gda je ešče vse bole mirno bilau, gda so ešče lidgé meli čas za eden drugoga,

Djamarna Ana pa Djauži

gda so ešče prausto, dapa zdravo živeli. Namé so vsigdar tisti lidgé, tiste kuče, pokrajine brigale, gde se tau ešče najde, če ranč samo v tistom momentu, v ednom malom kauti, gde sem je posliko. Na razstavi »Mojo Porabje« sem te momente, te kaute probo drugim nutpoka-zati. Zavolo tauga me je fejst veselilo, gda sem na Gorejnjom Seniki pri Djamarni bijo, na Grbenščeki. Vse, ka sem tak fejst isko že več lejt za slike, zasé, sem tam najšo.

Gda sem se na dvorišči stavo, Ana Škapper pa Djauži Škapper sta vanej pred oknov sejdlá, kak če bi že namé čakala.

»Tašo leipo mesto sem ešče nej vido,« sem pravo, kak sem vó z autona staupo, ešče prvin kak bi se poklono.

»Na brgej je nej dobro živet, zato ka vse žmetno spadne,« pravijo Ana.

• *Gda ste sé prišli, te je ešče lakejše bilau kak zdaj?*

»Gda je človek mladi, te eške bola taleti, dapa gda je že stari, te je že vse žmetno. Nogé nas trno bolijo, zato je zdaj tak težko nam.«

• *Kelko ste stari?*

»On je v osemdesetdeset leti, ge pa sem v osemdeset leti.«

• *Kak je daleč odtec do baute?*

»Mi kaulivrat ne moremo titi, gde poštiya dé, ka je tam daleč. Tü tanut sem prvin frtau vóre prišla, gda sem mlada bila. Zdaj že dugo odim skur pau vóre.«

• *Kak nagausti dete v bauto?*

»Vsakši keden gnauk po krü pa na pošto čejke goradavati za vodau pa za elektri-ko.«

• *Ka dobroga küjate, vidim ka nika fejst vre?*

»Gra küjam, ka vejn drugoga. Krave nej-mamo, pa etak te mlejko tü nemamo, zato ka tisto bautino mlejko mi ne gejmo. Drugi že tü nema krave, nej samo mi.

Kokauši eške mamó pa dvej svinje. Krumpline mamó malo posajeno, kukarčo že nej, zato ka tri leta so nam heršlinge (jeleni) vse dolpogeli. Dosta smo meli posajeno pa itak smo samo z ednimi taligami domau odpelali.«

• *Vi z možaum ste vsigdar doma gazdüivali, nikam ste nej ojdli delat?*

»Mi smo z možaum vsigdar samo doma delali pa gazdüivali kak pavri.«

• *Odkec mate te penzijo?*

»Od občine dobimo nika malo. Dapa ka mo, trbej šparati, ovak kak bi živeli. Mi v krčmau spoj ne odimo, zato ka te bi nej vöprišli s pejnazami. Svinjam pa kokaušom smo lani deset mejterov gečmena küpli pa daset mejterov kukarce, etak dun doma mamó svojo mesau, pa nej trbej küpti. Sin, šteri je doma, je pri zadrugi delo, je že dugo brezi dela, on nam tü ne mora pomagati.«

• *Zaka se vi po kuči tak zove-te ka Djamarni?*

»Zato, ka niši stavec so bili, šteri so pokapali, zavolo tauga nas tak zovejo. Zato smo mi tü Djamarni ostali.«

• *Ka delate cejli den, tü, gde človeka rejdko videti?*

»Zdaj sva že sama, dapa ovak dva sina mava pa edno hčerko. Vzimi sva bola znautra, te eške v bauto nédeva. Tašoga reda, gda je velki snej, te sin nama prinesé krü domau.«

• *Televizijo gledate?*

»Samo hirek pa Móniko, drugo nej, zato ka dosta trbej elektri-ko plačati, na mejsec osemstau forintov. Šparati trbej, zato ka vse nede vó. Ranč tak z vodauv tö. Istino, mi znamo z vodauv šparati, zato ka prvin smo vó z grabe nosili vodau, zato ka tam spodi je biu stüdenec. Vse vodau, ka smo go nücali, smo go z rokami nosili domau. Daleč je tau tü tanutrik, zdaj bi že edno kaplo nej ladala vöprinesti.«

• *Tau ste prajli, ka vi v bauti samo krü pa ka potrejbno kipüvate. Dvej svinje mate, tau vam doжда na cejlo leto?*

»Pa vejš ka doжда, mora doждti.«

• *Čüjo sem, ka vaš mauž dr-venčice tö pletejo.*

»Prva je pleu dosta, dapa zdaj že ne more, zato ka ne lada. Ranč tak njive že tü samo malo delamo, nej kak prvin. Zdaj že samo tü spodi, ka mamó pa delamo, druge smo tazapistili. Müva več ne ladava, s traktorom dava zorati, pa tau je tü drago gé.«

• *Vam občina gesti ne vozi?*

»Nej, zato ka smo se nej glasi-li.«

• *Kak vönajdete, ka te drugi den küjali?*

»Ka se mi vidi, ka zavاديم, tisto küjem.«

• *Pa če bi gazda kaj drugo geli?*

»Ka ma sküjam, te on tisto mora pogesti, ka si more.«

• *Gda je bilau najbola veselo tü na brejgi?*

»Vejn te, gda smo mladi bili, te je veselo bilau, gda je človek stari, te več nikanej veselo.«

• *Tašoga reda sprtulejt fejst trava raste, sto vam kauli rama dolapokosi?*

»Tau vse mauž dolapokosi, pomalek pa vsakši den samo malo. Nejma sapo pa ne lada. Nej čüda, vej pa dostakrat pripovejda, kak so v snegej ležali

cejlo nauč, gda so v bojni bili. Te v Cherbourgi, v Franciji so v lagera bili, eške zdaj gestejo taši iz te krajine, s šterimi je vküper biu zaprejt. Iz Andovec Pišta Mešič, istino, on je že mrau,

dapa Totuski Djaužak v Budinci eške živejo.

Silo mi tü na brejgi nej-mamo, vejpa eden den je nam taši kak drugi.«

Karči Holec

Županijsko tekmovanje iz prve pomoči

Rdeči križ in reševalci na Madžarskem so imeli svoje letošnje državno srečanje v sombotelskem muzeju na prostem (Vasi Múzeumfalú). V okviru celodnevne programa se je odvijalo tudi županijsko tekmovanje ekip prve pomoči za osnovno- in srednješolce ter odrasle.

Člani ekipe so bili (z leve proti desni): Marta Ropoš, David Gyeček, Nikolett Bajzek, Adam Čuk in David Voura.

Mentor: Zoltán Soós

Tekmovanja se je udeležilo 7 osnovnošolskih in 5 srednješolskih skupin ter 2 odrasli skupini. Ekipa prve pomoči DOŠ Jožefa Košiča z Gornjega Senika je na monoštrskem tekmovanju osvojila prvo mesto, zato so bili povabljeni v Szombathely.

Oskrba poškodovanca, ki je padel s konja

Ekipa so se pomerile v teoretičnem znanju prve pomoči z reševanjem dveh testov in v praktični oskrbi poškodovancev na štirih lokacijah. Naloge niso bile lahke. Z nesrečo so se učenci soočili na licu mesta in so morali hitro ukrepati. Strokovnjaki so ocenjevali ukrepe in dajali nasvete tekmovalcem. Gornjeseniška ekipa učencev 8. razreda je med sedmimi osnovnošolskimi zasedla 4. mesto v županiji.

-mkm-

Albert je pes. Pes z repom, ka nigdar ne enja majūtati es pa ta. Albert je pes, ka na sebi dosta farb nosi. Albert je pes, ka laja. Albert je pes, ka grzé samo gda gej. Albert je pes, ka bi ga vsikši človek škeu za svojga meti.

PEJSKO GOSTÜVANJE

V Albertovoj domanjoj vesi so zdavanje meli. Meli so zdavanje pa so gostüvanje tō držali. Takša je šega pa šege se trbej držati. Vej pa zatok so šege, ka nej!? Na zdavanje pa gostüvanje tisti pridejo, ka so gé pozvani. Vej pa lidgé, ka nej? Vekši, menjši, starejši, bole mladi, ženske, moški, takši pa ovakši. Zmejs med vsemi temi lidami je bila Pavlova držina tō. Eške oba dejdeka pa stare matere so kcuji bile. Ja, skur vsi so bili, samo Albert je doma ostano.

Albert je nej odišo nej na zdavanje pa je na gostüvanji tō nej biu. Ostano je doma. Kak bi pa ovak bilau, vej so pa tau vse lidgé držali. Lidgé, nej pa psauvge. Pa bole kak je sam biu, bole njemi je njegva lüben Alina po glavej ojdla. Do nje je nej mogo. Kak bi pa, vej pa je biu na dvauri nut zaprejt. Un bi skaučo prejk grajke, depa tau dun ne smej. Ka bi pa njegvi Pavel na tau povedo? Pa bi na gostüvanje tō rad odišo. Depa tau je gostüvanje za lidi! Tau je nej pejsko gostüvanje! Pa kak bi rad tam biu, vseeno, ka je tau samo za lidi gé. Trno ga je mantralo, ka bi tau povedo svojoj Alini. Tau, kak bi rad biu na gostüvanji. Depa nej sam! Nej sploj nej! Če bi leko odišo na gostüvanje, bi najbolje škeu z njau biti.

Bole kak je od gostüvanja brodo, bole je škeu tau

svojo želenje vöskričati. Pa se je samo nagnauk na zadnje tace gor postavio. Se je gor postavio, prejdne tace pa vövtegno. Ji je vövtegno, glavo pa vüška zdigno. Glavau je vüška zdigno pa začno tuliti. Na, tau je nej bilau takšo vcejlak prausno delo. Takšo delo, gda psauvge v mejsec tulijo. Nej, tau je biu guč z njegvo Alino. Tau je biu guč, ka se na daleč guči. Pa kak je oprvin stulo v črno nauč, ga je Alina brž vpamet vzela. Pa kak je peska šega, njemi je nazaj stulila.

»Ge bi tō škela na gostüvanji biti,« je tulila Alina.

»Tam je trno lepau. Dosta gestija majo,« je tulo Albert.

»Ranč ne guči! Pa plešejo tō,« je eške bole na glas nazaj djala Alina.

»Pa trno dugo do tam. Skur do tistoga časa, ka se sunce obidi,« je v dvej talaj stulo Albert.

Pa sta tak tulila eden drugomi. Sta tulila eden drugomi, ka so se ništerni lidgé gor prebūdili. Eden od nji si je trno na glas zbrodo:

»Vej je pa nej pun mejsec, ka se psouvge tak glasijo. Leko, ka majo kakšo pesko gostüvanje.«

Pa je ranč tak bilau. Albert pa Alina sta se tak na daleč zgučala, ka ta njiva tō gostüvanje držala. Takšo, pesko gostüvanje. Vsikši od njiva si je edno čunto

vöskopo. Tak sta gesti mela. Vodo vsikši pes v skleji ma. Tak sta piti tō mela. Kak sta plesala? Ja, kak!? Vej sta si pa takše peske naute tulila nut v nauč, ka je leko vsikši za sebe pleso na dvauri. Grizla sta čunte pa plesala skur cejlo nauč. Skur tak dugo, dokejč je nej prišla domau Albertova držina. Ja, pa dokejč je nej prišla iz gostüvanja Alinina gizdava vertinja. Pa kak so vsi domau prišli, je sunce više brejga gor stanolo. Pavel je čako, ka Albert veselo nanga skoči. Depa Albert je ležo tam pri kali pa je ranč nej oči gor odpro. Ležo je pa se je ranč nej geno.

»Na, ka je pa s teuv?« ga je pito Pavel. Vej pa ge moram zmantrani biti, ka sam na gostüvanji biu. Ge moram zmantrani biti, nej pa ti.«

Albert pa je tadale ležo pa si brodo:

»Jaj, ti moj lübi padaš!? Ka pa ti vejš. Ge sam tō gostüvanje slüžo. Depa ge sam san sebi goslar biu. Pa sam zatoga volo bole zmantrani od tebe. Ge sam san sebi igro, ka sam leko pleso. Tebi pa so drugi igrali. Ka ti vejš,« si je zdejno Albert pa spau, dokejč je nej več biu trüden.

Tau pa je trno dugo trpelo. Vejn bi eške duže spau, če bi nej silo emo Alino videti.

Miki Roš

Porabske malčke so razveselili Kobaceki

Malčki iz porabskih vrtcev si lahko vsake toliko časa ogledajo predstave lutkovnih skupin iz Slovenije, da

je Otroška lutkovna skupina z imenom Kobaceki iz Osnovne šole Lenart predstavila afriško pravlj-

nikov, s katerimi morajo kupiti najboljšo stvar za princesko. Kraljeviči odpotujejo v veliko mesto in iščejo najboljšo stvar. Prvi najde čarobno preprogo, drugi za sto zlatnikov kupi čarobno limono, tretji pa za darilo izbere čudežno ogledalo. Kdor sede na preprogo, ga pelje, kamor si želi. Tisti, ki pije sok limone, bo živel, kako dolgo bo hotel. Kdor pa pogleda v čudežno ogledalo, bo videl, koga si zaželi. Medtem ko snubci iščejo pravo stvar, pincesa zboli. Ko to kraljeviči izvejo s pomočjo čudežnega ogledala, sedejo na preprogo in hitijo nazaj k princeski. Kraljevič, ki je kupil limono, s pomočjo njenega soka ozdravi princesko. Ta potem za svojega moža izbere kraljeviča, ki ji je prinesel limono. Lutkovno igro je režirala

učiteljica Marjetka Šenekar, ki je povedala, da so se z veseljem odzvali povabilu

grdinico, ki so jo malčki sprejeli z velikim navdušenjem.

Otroška lutkovna skupina Kobaceki iz Lenarta

Porabski malčki so uživali

bi jim tudi na tako veseli način približali slovenski jezik. Tokrat so malčki napolnili kulturni dom v Slovenski vesi, kjer j i m

co z naslovom *Kaj je najboljše*. V pravljici gre za princesko, ki izmed treh snubcev ne more izbrati moža. Za pomoč zaprosi svojega očeta, ki rešitev tudi najde. Vsakemu izmed snubcev da 100 zlat-

in poskušali najmanjšim otrokom v Porabju približati slovensko besedo.

Po predstavi skupine sta še lenarški učiteljici Marjetka Šenekar in Irena Čuček odigrali rezijansko ljudsko pravljico z naslovom *Kako je rusica pregnala*

Po koncu obeh predstav je bil čas tudi za skupni ples, v katerem so otroci zelo uživali.

Nikoletta Vajda

KAUT

